

47.

..... Ν Ο Σ Υ Π Ε Ρ Τ Ε Λ Ε Α Τ Ο Υ

... [Ἀπόλλων]ος Ὑπερτελεάτου.

Ἐπὶ ταινίας μηκ. 0^μ, 145, πλ. 0^μ, 03.

48.

Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ο

Ἀπόλλωνο[ς]

Ἐπὶ ταινίας μηκ. 0^μ, 12 πλ. 0^μ, 019.

49.

... Ο Λ Λ Ω Ν Ο Σ Υ Π

[Ἀπ]όλλωνος Ὑπ[ερτελεάτου]

Ἐπὶ ταινίας μηκ. 0^μ, 10 πλ. 0^μ, 02.

50.

..... Λ Ω Ν Ο Σ

... [Ἀπόλ]λωνος.

Ἐπὶ ταινίας μηκ. 0^μ, 07 πλ. 0^μ, 028.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἔληγε διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀπόλλωνος ἄνευ τοῦ ἐπιθέτου Ὑπερτελεάτου.

51.

... Λ Α Ρ Η Χ Ι Ο Σ

... λαρ ηχιος.

Ἐπὶ ταινίας τεθραυσμένης εἰς δύο μηκ. 0^μ, 185. πλ. 0^μ, 028.

Ἐκτὸς τῶν ἄνω ἐπιγραφῶν εὔρον ὡσαύτως πολλὰ τεμάχια μὴ προσαρμόζοντα πρὸς οὐδεμίαν αὐτῶν καὶ σώζοντα ἐπ' αὐτῶν μεμονωμένα γράμματα ἢ ἀνάγλυπτα κοσμήματα.

Κ. ΚΑΡΑΠΑΝΟΣ

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΙΝΑΣ ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ ΕΠΙΓΡΑΦΑΣ.

Ἐν τῷ Γ' τεύχει τοῦ λήξαντος ἔτους, σελ. 134 ἐξεδόθησαν δύο ψηφίσματα ἐξ Ἐλευσίνος ὑπὲρ τινος Ἀριστοφάνους Ἀριστομένου Λευκονοέως, τὰ μὲν ἄλλα πάνυ καλῶς καὶ ὀρθῶς· ὀλίγα δὲ τιν' αὐτῶν χωρία, ἀσυμπλήρωτα καταλειφθέντα, νομίζω ὅτι δύνανται νὰ συμπληρωθῶσιν ὅπως κατωτέρω θέλει ὑποδειχθῆ, καὶ τινὰ τῶν συμπληρωθέντων νὰ ἐπανορθωθῶσιν. Ἀλλὰ πρὸ τούτου σημειωτέον ὅτι Ἀριστοφάνης Λευκονοεὺς ἀπλῶς ἄνευ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς ἀναγράφεται ὡς τριήραρχος ἐπὶ τοῦ Λαμιακοῦ πολέμου παρὰ Boeckh Urkund. ũ. d. Att. Seew. XVII, α, στ. 102.

Τῆς Α' ἐπιγραφῆς τὸ ἐν τέλει τοῦ στίχ. 29 καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ 30 κενὸν συμπληρωτέον ἐμ Παράκτω[ι Ἀπατο]υρίων τῆι θυσίαι, καθ' ἃ ἤδη καὶ ὁ

κ. Σ. Δραγούμης προεΐκασε. Τὸ δὲ ἐν τέλει τοῦ στίχ. 30 δὲν διστάζομεν νὰ συμπληρώσωμεν Ἀρτέμιδι τῆι [Ἀγροτέρα]ι· διότι ἢ μὲν Ἀγροτέρα Ἄρτεμις ὁμολογουμένως ἐλατρεύετο ἐν Ἀττικῇ, ὡς φαίνεται ἐκ τε τῆς παρὰ C. I. A. I, ἀρ. 273 σελ. 145 στ. 11 ἐπιγραφῆς καὶ καὶ ἐκ τῶν ἐφηβικῶν τῶν ὑπὸ Σ. Κουμανούδη ἐκδομένων ἐν Φιλίστ. τόμ. Α', σελ. 40 ἐξ. Πίν. Α', στίχ. 7 καὶ Πίν. Β', στίχ. 8. Πρβλ. καὶ Ξενοφ. Κυνηγ. 6, 13 ὅτι δὲ καὶ ἐν Φυλῇ ἐγένετο εἰς αὐτὴν θυσία, μαρτυρίαν περὶ τούτου δὲν δύναμαι νὰ φέρω, εἶνε ὅμως πιθανώτατον, ὡς ἐν τοῖς ὀρεινοῖς μάλιστα χωρίοις λατρευομένης τῆς θεᾶς. Ἄλλως δὲ οὐδὲν ἄλλο ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος φαίνεται ἀρμόζον εἰς τὴν ἐπὶ Φυλῇ λατρευομένην Ἄρτεμιν.

Τοῦ στίχ. 36 τὸ τέλος καὶ τοῦ 37 ἡ ἀρχὴ ὀρθότατα, νομίζω, συμπληροῦνται αὐτοῦ [καὶ τῆς μερίμ]νης τῆς εἰς ἑαυτούς. Ὅπως πολλάκις εὐρίσκεται εὐνοια, δικαιοσύνη, φιλοτιμία, φιλοστοργία εἰς τινα, οὕτως ὀρθότατα δύναται νὰ λέγηται μέριμνα εἰς τινα.

Τὸ τέλος τοῦ στίχ. 42 συνεπλήρωσεν ὁ ἐκδότης, μετὰ τινος δισταγμοῦ, ὅ,τι ἂν αὐτοῖς ἐκλογιζόμενοι γράψω[ν]ται, διότι ἐνόμισε, φαίνεται, ὅτι οἱ αἰρεθέντες ἵνα φροντίσωσι περὶ τῆς εἰκόνας τοῦ στρατηγοῦ, οὔτινες ἔμελλον νὰ παραγγείλωσιν εἰς τοὺς τεταγμένους ἐν Ἐλευσίνι καὶ ἐν Πανάκτῳ καὶ ἐπὶ Φυλῆ νὰ εἰσφέρωσιν, αὐτοὶ ὄφειλον καὶ νὰ ὀρίσωσι τὸ ποσὸν τὸ εἰς ἕκαστον ἀναλογοῦν. Ἄλλὰ τοῦτο μὲν δὲν εἶνε βέβαιον· ἀμφιβάλλω δὲ καὶ ἂν τὸ τοιοῦτον ἐδύνατο νὰ ἐκφρασθῆ διὰ τοῦ ἐκλογιζόμενοι γράψω[ν]ται αὐτοῖς· διότι ἐκλογιζόμενος γράφομαι τινι δὲν μοι φαίνεται ἐλληνικὴ φράσις, ἢ τοῦλάχιστον δὲν παρέχει τὴν ἀπαιτουμένην ἔννοιαν. Νομίζω ὅτι ὀρθότερον συμπληροῦνται ὡς ἐξῆς: ὅ,τι ἂν αὐτοῖς ἐκλογιζόμενοι γένη[ν]ται, ὁ ἔ. ὅ,τι εἰς αὐτούς (τοὺς τεταγμένους) ἀναλογήσῃ, ὅτι εἰς ἕκαστον αὐτῶν πέσῃ, ἀφ' οὗ ὑπολογίσωσι. Τὴν ἔννοιαν ταύτην (τοῦ ἕκ τινος λογισμοῦ προκύπτω, ἐξάγομαι) ἔχει τὸ γίγνομαι καὶ παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι καὶ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς πολλαχοῦ. Ἰδ. Dittenberger Syllog. 353, 64 καὶ 66 = Ἀθην. Γ. 4 σελ. 371 «προσκομιεῖται τὸ γιγνόμενον αὐτῶ».

Τὸν στίχ. 48 συμπληροῦμεν ἡμεῖς καὶ ἀποδοῦσ[ι τὰς εὐθύνας]· διότι εἶνε γνωστὸν ὅτι οἱ ἀναλαμβάνοντες ἐπιμέλειάν τινα μετὰ χρηματικῆς διαχειρίσεως ὄφειλον νὰ δίδωσι λόγον καὶ εὐθύνας, πρὶν ἐπαινεθῶσι καὶ στεφανωθῶσιν. Ἰδ. τὰς ἐπιγραφὰς, ἃς ἐξέδωκεν ὁ Σ. Κουμανούδης Φιλίστ. Τόμ. Α', σελ. 190 ἐξ. (Köhler C. I. A. II, 114) στ. 13, 29, 46 καὶ Τόμ. Γ', σελ. 463 (Köhler C. I. A. II, 314) στίχ. 47 καὶ Τόμ. Δ', σελ. 90 (Köhler C. I. A. 307) στ. 20 κ. ἀλχ. Ὅ,τι φαίνεται ἀσύνηθες ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ εἶνε ἡ χρῆσις τοῦ ἀποδιδόναι ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ διδόναι τὰς εὐθύνας, ὅπερ οὐ μόνον ἐν ταῖς παρατεθείσαις ἐπιγραφαῖς, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς συγγραφεῦσιν ἄνευ τῆς προθέσεως εὐρίσκεται. Ἡ φρ. ἀποδίδωμι εὐ-

θύνας εἶνε μὲν λογικῶς ὀρθή· διότι καὶ ὀφείλονται αἱ εὐθυναί, ὅπως πολλάκις, λέγεται καὶ ὁ συνώνυμος τῇ εὐθύνη λόγος ἐνίοτε εὐρίσκεται ὅτι ἀποδίδεται, ἴδ. Αἰσχ. κ. Κτησιφ. § 21. «ἐνεχυράζει τὰς οὐσίας ὁ νομοθέτης τὰς τῶν ὑπευθύνων, ἕως ἂν λόγον ἀποδώσῃ τῇ πόλει». Παράδειγμα ὁμοῦ αὐτῆς δὲν εὔρον.

Ἐν τῇ Β' ἐπιγραφῇ τὸν στίχ. 7 συμπληροῖ ὁ ἐκδότης ἐν ταῖς σημειώσεσι διετέλεσε[ν] ἀναλώσας ἐξ ἰδίων, ἀλλὰ μετὰ τινος δισταγμοῦ, καὶ δικαίως· διότι οὐ μόνον τὸ ἀναλώσας (ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκων) διετέλεσεν εἶνε ἤττον ἐλληνικόν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο τὸ ἐν τῷ ἐπομένῳ στίχῳ ἐπιμελείαι μένει ἀνεξήγητον. Ἡμεῖς ἀναπληροῦμεν τὸ κενὸν τοῦ τε 7^{ου} καὶ τοῦ 8^{ου} στίχου γράφοντες διετέλεσε[ν] ἐν τῇ τῶν ἐφοδίων ἐπιμελείαι ὅτε τὴν τοῦ ἑαυτοῦ σώματος ἀσφάλειαν οὐτ' ἄλλο οὐδὲν] πρόσθεν τιθέμενος κτλ. Ἡ ἐπιμέλεια τῶν ἐφοδίων ἐν πολέμῳ δὲν εἶνε οὔτε μικρὸν οὔτε ἀκίνδυνον ἔργον.

Ὁ στίχ. 10 συμπληροῦται ὡς ἐξῆς: τῆς τε τῶν [τειχῶν ἐπισκευῆς], ὅπως ὑπάρχει πλήρης ἡ φράσις ἐν στίχῳ 15, ἔνθα μνημονεύονται τὰ ἐπὶ τῆς δευτέρας στρατηγίας τοῦ Ἀριστοφάνους ἔργα.

Ὁ δὲ στίχ. 15 ὡς ἐξῆς: καὶ τῆς [φυλακῆς τῶν φρουριῶν] Ἐλευσίνιος καὶ Πανάκτου καὶ Φυλῆς. Ἄν τὰ γράμματα τούτου τοῦ συμπληρώματος ὑπερτεροῦσι κατὰ δύο τὰς στιγμὰς τοῦ χάσματος, τὸ σύνολον ὁμοῦ τῶν γραμμάτων τοῦ ὅλου στίχου δὲν ὑπερβαίνει τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν τὸν ἐν ἄλλοις στίχοις.

Ὁ στίχ. 16 συμπληρωτέος: ἐπεμελίθη δὲ καὶ ὅπω[ς οἱ εἰσφερόμενοι φόρ]τοι μετ' ἀσφαλείας εἰσενεχθῶσιν. Ὅτι τὰ φορτία τὰ ἐν καιρῷ πολέμου εἰσαγόμενα εἰς τὰς πόλεις ἢ τὰ φρούρια ἐκινδύνευον παρὰ τῶν πολεμίων εἶνε φανερόν. Ὅτι δὲ ἐνταῦθα δὲν μετεχειρίσθη ἐπ' αὐτῶν τὸ ῥῆμα ἄγω, ἀλλὰ τὸ εἰσφέρω, τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι δὲν μετεκομίζοντο διὰ πλοίων ἢ ὑποζυγίων, ἀλλὰ διὰ δούλων, ἄγνωστον πόθεν καὶ διὰ τί.

Ὁ στίχ. 17 συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἐκδότου καὶ ἰδία [πολλὰς καὶ μεγάλας] χρείας παρεχόμενος, ὅπως κεῖται ἡ αὐτὴ φράσις καὶ ἐν τῷ στίχῳ 2. Ἄλλὰ δὲν παρετηρήθη ὅτι ἡ ἀμέσως ἐπομένη

πρότασις εἰς ἃς ἂν αὐτὸν παρακαλῆι στερεῖται τοῦ ὑποκειμένου καὶ ἀναγκάζει νὰ ζητήσωμεν αὐτὸ ἐν τῷ γάσματι. Νομίζω ὅτι ὀρθότερον συμπληροῦται ὁ στίχος διὰ τῶν ἐξῆς καὶ ἰδίαί [παρτὶ τῷ δεομένῳ] χρεῖας παρεχόμενος, εἰς ἃς ἂν αὐτὸν παρακαλῆι] (ὁ δεόμενος) (1). Ἡ φράσις χρεῖας παρέχεσθαι τινὶ καὶ ἄνευ τινὸς ἐπιθέτου εὐρίσκεται πλειστάκις ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς μάλιστα τούτων τῶν χρόνων, τῶν μακεδονικῶν. Ἰδ. C. I. A. II, 312, στ. 15 καὶ 22. 317, στ. 16. 318, στ. 4. κ. ἄ. πλλχ.

Ἐπειδὴ δ' ἐνταῦθα γίνεται λόγος περὶ συμπληρώσεως ἐπιγραφῶν ἐξ Ἑλευσίνος, δὲν εἶνε ἴσως ἄτοπον νὰ συμπληρώσωμεν καὶ ἄλλης τινὸς ἓνα στίχον καταλειφθέντα μὲν ὑπὸ τοῦ ἐκδότου κολοβόν, παρ' οὐδενὸς δὲ ἄλλου συμπληρωθέντα ἐν ταύτῃ τῇ ἐφημερίδι, ἂν καὶ ἔμαχθον ὅτι καὶ ἄλλοι διείδον ὀρθῶς τὸ ἐλλεῖπον. Ἐν σελ. 70-74 τοῦ 1884 ἐξε-

δόθη ψήφισμα ὑπὲρ τινος Δαμασίου Διονυσίου Θεβαίου, τοῦ ὑποίου τὸ ἐπιτήδευμα εἶνε πρόδηλον ἐκ τῶν στίχ. 6 καὶ 12—ἦτο χοροδιδασκαλος—τὰ μὲν ἄλλα πάνυ ὀρθῶς· ὁ δὲ στ. 11 κατελείφθη ἀτελής διὰ τὸ δυσανάγνωστον τῶν τελευταίων αὐτοῦ γραμμάτων. Καὶ πρὶν ἴδῃ τις τὸν λίθον, δύναται ἀσφαλῶς ἐκ τῶν συμφραζομένων, ὡς ἔλεγον οἱ παλαιοὶ γραμματικοί, νὰ εἰκάσῃ τὸ ἀληθές, συμπληρῶν ὡς ἐξῆς: παρασκευάσας τοῖς αὐτοῦ [τέλεσι] χοροὺς δύο, ὁ ἐ. ἰδίους αὐτοῦ ἀναλώμασι. Πρβλ. Δημοσθ. κ. Φιλίπ. Β', § 30. « Χερσόνησον δὲ τοῖς αὐτοῦ τέλεσι διορύξει », Θουκ. Δ', 60, 2 « κακῶς τε ἡμᾶς αὐτοὺς ποιούντων τέλεσι τοῖς οἰκείοις », τ', 16, 3 « τοῖς ἰδίους τέλεσι ».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8ῃ Ἰανουαρίου 1885.

I. ΠΑΝΤΑΖΙΔΗΣ.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ

ΕἰΣ ΤΗΝ ΕΚ ΔΕΛΦΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΗΝ.

(Ἐφ. Ἀρχ. 1883, σελ. 161.)

Δὲν εἶναι περιττόν, νομίζω, νὰ δημοσιεύσω ἐν-

..... πρεσβε]υτῶν ἐξαποσταλέντων[ν
 ποτὶ τὸ κ]οιρῶ[ν τῶν τεχνι-
 τῶν τῶν ἐξ Ἴσθμοῦ καὶ Ν]εμέας Πολίτα τοῦ Ἀσάνδρου, Νικαρέτου
 τοῦ Ἀρ[τιχάρους, ο]υ τοῦ Πολεμά[ρχου ἐπι-
 τῶν ἐπαγγελίαν τῶν χ]ειμερινῶν Σωτηρίων, ὥστε καταγωνίζασθαι
 τῶι θε[ῶι ε]πιετη' συ
 τοῖς π]αρακαλειμένοις καὶ ἐξαπέστειλαν τοὺς ἀγωνι-
 ξομέ[νους τῶι θε]ῶι δωρεάν κτλ.

Πρὸ τοῦ ποτὶ ἐν τῷ Α^ο στίχῳ δύναται τις νὰ γράψῃ εἰς Θήβας, διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν τεχνιτῶν τῶν ἐκ Θεβῶν διδάσκει, ὅτι ἐνταῦθα πρόκειται περὶ τοῦ ἐν Θήβαις συντελοῦντος θιάσου (Bull. de corr.

(1) Ἐμᾶλλον παρὰ τοῦ κ. Μυλωνᾶ ὅτι ὁ κ. Εὐστρατιάδης προτείνει τὴν συμπλήρωσιν [ἐκάστῳ τῶν Ἑλευσινίων]. Ἰσως αὐτὸς εὔρε τὸ ὀρθότερον.

ταῦθα, πῶς φαίνονται μοι συμπληρωτέοι οἱ πρῶτοι στίχοι τῆς περὶ τῶν χειμερινῶν Σωτηρίων ἐπιγραφῆς, ἐπειδὴ τὸ ἀντίγραφόν μου περιέχει γράμματα τινὰ, ἃ δὲν ὑπάρχουσιν ἐν τῷ ἐνταῦθα πρῶτῃ δημοσιευθέντι.

hell. IV, σελ. 335), κατ' ἐλάχιστον πολλῶ μᾶλλον περὶ τούτου, ἢ περὶ ἄλλου τινὸς ἐκ τῶν μέχρι νῦν γνωστῶν (πρβ. Foucart, Revue Arch. 1870-71, σελ. 107 = Le Bas II, 116 a, καὶ Εὐστρατιάδην, Ἀρχ. Ἐφημερ. II περ., ἀρ. 443).

Ἀρ[τιχάρους] ἔγραψα ἐν τῷ Β^ο στίχῳ, διότι Νικαρέτος τις ὁ Ἀντιχάρους ἦτο σύγχρονος Πολίτα